

Hồi Thứ Mười Hai

ĐÀO HOA NƯỚNG TỬ LỬA CAN CẤU VU

Tên sơn đạo ven rừng hoang, Kim Tiểu Sơn khép hờ đôi mắt nhìn hai người trước mặt, chàng lắc đầu không ngừng nói:

– Mi lẽ ra ở lại phủ Thượng Xuyên thu thập thi thể Âu Dương Lượng chồng mi mới đúng. Tại sao chớp mắt đã đến nơi này? Điều khiến người ta kinh ngạc là tại sao mi lại kết bè với bọn thổ phỉ chứ?

Không sai, một trong hai người chính là Đào Hoa nương tử Phương Tiểu Ngọc. Người kia không ai khác hơn là tên miệng rộng Can Cấu Vu.

Cười hi hi, Phương Tiểu Ngọc nói:

– Kim huynh đệ, có gì đáng để huynh kinh ngạc như vậy? Âu Dương Lượng khi sống là chồng ta, chết rồi âm dương cách biệt. Đệ lẽ nào không nghe người ta thường nói: tình nghĩa phu thê như cây với chim, đại nạn đến mỗi bên đi một hướng. Hơn nữa phủ Thượng Xuyên thu thập thi thể hẩn. Tại sao chúng giết người, ta lại thu thập thi thể?

Hừ lạnh một tiếng, Kim Tiểu Sơn nói:

– Tội chém đầu một mình hẩn gánh lấy, luận về tội của mi còn nặng hơn hẩn. Hẩn bị chém đầu, chịu nhận tội lấy một mình, còn mi vừa ra khỏi cửa nha môn đã phủi tay đi thẳng. Mi quả thật bạc bẽo!

Phương Tiểu Ngọc ngửa mặt lên trời cười ha hả nói:

– Vừa gặp mặt, hà tất nhắc làm gì chuyện cũ máu tanh, nói việc mới đi!

Kim Tiểu Sơn giận mắng:

– Việc cũ? Vừa mới không đến ba ngày đã trở thành việc cũ? Tại sao mi không nói mình quá mau quên!

Phương Tiểu Ngọc cười nói:

– Kim huynh đệ! Người mau quên là người có nhiều vận may nhất, người mau quên không phiền não, nếu bản tánh ta nhớ kỹ, ắt không kéo phu quân ta đi tìm mi.

Kim Tiểu Sơn giật mình hỏi:

– Ai là phu quân mi? Là hẩn?

Chàng đưa tay chỉ vào Can Cấu Vu đang ở cạnh ả.

Cười khan một tiếng Can Cấu Vu nói:

– Có trời làm chứng, đất làm mai, đêm qua khi ngàn về đến Ngũ Lão phong, quả thật khảng khái, lập tức đồng ý gả cho ta. Can Cấu Vu ta đồng ý, sau này nghe theo nàng, ha ha...

Phượng Tiểu Ngọc cũng cao hứng không kém gì Can Cấn Vu. Ầ đưa tay nắm tay Can Cấn Vu ra về thân mật. Đồng thời cười nói với Kim Tiểu Sơn:

– Sau một đêm chung sống ta mới biết phu quân ta như giáng long phục hổ, mạnh mẽ cường tráng, ta thỏa mãn lắm. ha ha!

Kim Tiểu Sơn trợn mắt, líu lưỡi mắng:

– Đồ nữ nhân thô bỉ, đê tiện!

Không ngờ câu mắng của Kim Tiểu Sơn khiến Can Cấn Vu phật ý bất mãn. Hấn buông miệng mắng lại:

– Tổ bà nó! Mi tại sao mắng vậy? Tiểu Ngọc là tân nương của ta. Mi đừng mở miệng mắng càn, đừng dựa vào Diêm Vương Thoa trong tay mi, nếu chọc giận lão tử, mi cũng không chiếm được thượng phong đâu?

Phượng Tiểu Ngọc đẩy Can Cấn Vu một cái, nhếch mép nhẹ nhàng nói:

– Chàng tức tối làm gì, người đi lại trong giang hồ, khó tránh khỏi nghe những câu chửi mắng. Hơn nữa, ta cứ coi như câu hát. Đây gọi là đại nhân đại lượng. Chàng quên chúng ta muốn làm gì mới đến đây sao?

Can Cấn Vu lúc này mới đổi bộ mặt tươi cười nói:

– Đúng! Đúng! Chúng ta mời Kim huynh đệ lên núi. Tại sao cứ đứng đây chửi bới lẫn nhau?

Kim Tiểu Sơn ngạc nhiên hỏi:

– Hai mi muốn mời ta lên núi để làm gì? Đừng quên mối thù đêm đó. Ta đối phó với phu thê mi, chắc đã nghĩ ra quỷ kế gì để lừa ta?

Phượng Tiểu Ngọc vội bước lên một bước nói:

– Kim huynh đệ! Âu Dương Lượng đã chết đệ còn nhắc chuyện cũ làm gì? Hơn nữa, hôm đó đệ trói ta một ngày một đêm, tất cũng do đại thúc gian xảo đó chỉ điểm. Coi như nếu muốn hận, chỉ hận đại thúc của đệ!

Kim Tiểu Sơn giận mắng:

– Mi là loại gì dám mắng đại thúc ta ư?

Phượng Tiểu Ngọc không giận, trái lại mỉm cười nói:

– Được! Coi như ta chưa nói. Trước mắt phu thê ta cùng mời huynh đệ lên núi đàm luận một chuyện.

Kim Tiểu Sơn lạnh lẽo nói:

– Có gì đáng bàn luận, nếu quả thật có việc, hơn nữa nếu không phải là âm mưu hại Kim Tiểu Sơn này, ngại gì không bàn luận ở đây? Lẽ nào muốn ta và nhị vị trong bàn ăn uống nói chuyện phiếm cả ngày?

Phượng Tiểu Ngọc vội tiếp lời:

– Tuy nói không sai, xem ra Kim huynh đệ là một nhân vật thẳng thắn, cương

trực. Nhưng việc này tuyệt đối không thể một vài câu có thể nói hết. Hai nhà phải cùng ngồi lại bàn luận tỉ mỉ mới được. Cho nên, mỗi mỗi huynh đệ lên núi một chuyến.

Kim Tiểu Sơn nhú mày không hiểu hỏi:

– Hai nhà ngồi lại bàn luận, bàn luận cái gì?

Phương Tiểu Ngọc nói:

– Bàn luận lợi ích đôi bên ở tương lai.

Kim Tiểu Sơn nhẹ lắc đầu nói:

– Ta và bọn mi có lợi ích gì đáng để bàn? Mi càng nói ta càng cảm thấy hồ đồ. Lẽ nào là muốn ta làm cường đạo với bọn mi.

Phương Tiểu Ngọc cười hắc hắc nói:

– Nên biết, không ít quan lại còn gian các gấp mấy lần cường đạo. Huynh đệ có gì phải ngạc nhiên?

Kim Tiểu Sơn hỏi lại:

– Cái gì gọi là lợi ích của hai nhà.

Phương Tiểu Ngọc nhìn vào ba người bọn Đồng ngũ gia ở phía sau Kim Tiểu Sơn. Ắt đưa bàn tay trắng nõn ra cao giọng nói:

– Ba người tạm thời lui ra xa một chút. Đi! Đi!

Đồng ngũ gia không biết tính sao, đưa mắt nhìn Kim Tiểu Sơn, chàng đã hiểu ý nói:

– Mi muốn nói điều gì mà bọn họ không thể nghe được? Có phải cảm thấy việc này nói ra như nhuốc, bẩn thỉu.

Phương Tiểu Ngọc đáp:

– Ta muốn đàm luận lợi ích đôi bên làm sao để kẻ thứ ba đứng bên cạnh nghe được. Kim huynh đệ, tạm thời ba người bọn họ chờ đợi ở đây, bọn ta lên núi bàn luận. Xong việc phu thê ta đưa huynh đệ xuống núi. Thế nào?

Kim Tiểu Sơn lòng thầm nghĩ:

– Phương Tiểu Ngọc này lòng âm hiểm, xảo trá. Hơn nữa ven sơn lộ Ngũ Lão phong này có không ít bẫy rập. Chỉ không cẩn thận một chút sẽ mắc lừa ngay. Ngũ Lão phong tuyệt đối không thể lên.

Lòng nghĩ vậy, Kim Tiểu Sơn nói:

– Kim Ký tiêu cục từng bảo tiêu cho mi phải không?

Phương Tiểu Ngọc gật đầu nói:

– Đúng vậy!

Kim Tiểu Sơn cười lạnh một tiếng nói:

– Cũng từng trên sơn đạo cứu mi phải không?

Phương Tiểu Ngọc vẫn đáp:

– Đúng vậy! Ta trúng phải bầy rập treo trên ngọn cây, do Kim huynh đệ cứu ta xuống.

Kim Tiểu Sơn lại hỏi:

– Lẽ nào mi còn chưa quên việc này?

Phương Tiểu Ngọc nói:

– Huynh đệ nhắc việc này để làm gì?

Kim Tiểu Sơn chỉ vào sơn trại nói:

– Kim Tiểu Sơn ta không muốn treo trên ngọn cây, càng không muốn rơi vào hầm chông, toàn trúc nhọn. Cho nên Ngũ Lão phong ta tuyệt đối không đi. Nhưng...

Can Cấu Vu đứng bên cạnh hỏi:

– Nhưng cái gì?

Kim Tiểu Sơn nghiêng răng nói:

– Trừ phi là bất đắc dĩ, lên Ngũ Lão phong để chém giết.

Phương Tiểu Ngọc nói:

– Kim Tiểu Sơn huynh đệ sao nói vậy? Phu thê ta dẫn người ngựa tới đây chờ đợi đón tiếp, vì để bàn luận cuộc mua bán hai nhà. Có câu “Mua bán không thành, nhân nghĩa còn”. Lúc này phu thê ta chưa từng nghĩ đến sẽ mở trận chiến với Kim huynh đệ.

Kim Tiểu Sơn hừ một tiếng nói:

– Ai có nhân nghĩa với bọn mi mà nói, nhường đường ta đi!

Phương Tiểu Ngọc vội khoát tay nói:

– Nếu Kim huynh đệ sợ mắc lừa không dám lên núi thì đứng nơi này nói rõ ràng được không?

Kim Tiểu Sơn thoáng nghĩ, lập tức đáp:

– Nói đi!

Phương Tiểu Ngọc toét miệng cười nói:

– Không thể bàn luận trước mặt họ được!

Ả đưa tay chỉ vào bọn ba người Đồng ngũ gia.

Kim Tiểu Sơn ngạc nhiên hỏi:

– Thế thì như thế nào mới có thể nói?

Phương Tiểu Ngọc đưa tay chỉ một tảng đá lớn ở phía xa, nói:

– Đến trên tảng đá đó bàn luận được không?

Kim Tiểu Sơn lại thoáng nghĩ rồi gật đầu nói:

– Được rồi!

Đồng ngũ gia vội kéo áo Kim Tiểu Sơn lại nói:

– Kim huynh đệ! Huynh đệ nhất thiết đừng mắc lừa ả! Bọn ta lên đường là cần thiết nhất.

Kim Tiểu Sơn cười lạnh nói:

– Ngũ gia yên tâm, trừ phi bọn chúng không muốn sống.

Đưa mắt nhìn Kim Tiểu Sơn nhảy lên tảng đá phía xa kia, bọn ba người Đồng ngũ gia bèn gia tăng phòng bị không dám lơ là. Chung quanh họ đứng đầy bọn thổ phỉ, đôi mắt chúng hằm hừ nhìn thẳng vào ba người.

Phượng Tiểu Ngọc đã đến trên tảng đá đó. Can Cấn Vu không đi theo chỉ toét cái miệng rộng cười khanh khách một hồi, cười đến bọn Đồng ngũ gia cảm thấy vô cùng lo lắng.

Trên tảng đá lớn phía xa đó, Kim Tiểu Sơn hai tay chống nạnh, nhìn gương mặt tươi cười của Phượng Tiểu Ngọc.

Phượng Tiểu Ngọc cười khúc khích nói:

– Phượng Tiểu Ngọc này biết đại giá Kim huynh đệ khó mời, quả nhiên không sai!

Kim Tiểu Sơn cứng rắn nói:

– Mi đừng vì câu nói này mới dẫn ta đến nơi đây!

Trong đôi mắt long lanh của Phượng Tiểu Ngọc ẩn chứa lửa dục vô danh, vừa giận lại vừa yêu. Khiến sắc mặt ả như hoa hồng diễm lệ vừa mới mở. ả cắn môi thở dài một tiếng, rồi nói:

– Sao trước kia ta không gặp huynh đệ chứ?

Kim Tiểu Sơn vẫn lãnh đạm nói:

– Đó là vận mạng của Kim Tiểu Sơn này!

Phượng Tiểu Ngọc nói:

– Kiếp trước vô duyên không màng đến, kiếp này có phận không nên chậm trễ!

Kim Tiểu Sơn giận nói:

– Đó là lợi ích hai nhà của mi?

Phượng Tiểu Ngọc cười khanh khách nói:

– Kim huynh đệ. Huynh đệ trong tưởng tượng của ta quả nhiên rất non nớt. Đời nay ai không phải trước việc tư, sau mới đến việc công. Hơn nữa, chỉ cần việc tư đôi bên trước hiểu rõ nhau, thậm chí đưa đến kết giao với nhau, ngay cả việc công cũng miễn bàn.

Kim Tiểu Sơn nghiêng răng nói:

– Mi và ta, băng tuyết và than đen không cùng lò, nước lửa không dung nhau. Còn có gì để thương lượng? Chỉ cần sau này mi có làm áp trại phu nhân, đừng ngăn đường cản lối ta là được rồi! Mọi người đều bình an vô sự, nếu không... hừ!

Phương Tiểu Ngọc nói:

– Hay lắm! Coi như việc tư huynh đệ không đồng ý. Bọn ta trở lại bàn việc công. Không sai! Huynh đệ có Diêm vương thoa, ta sợ huynh đệ mấy phần. Nhưng huynh đệ cũng vì mọi người anh em ở đây. Thử nghĩ xem, huynh đệ và đại thúc quý quá đó mở Kim Ký tiêu cục ở thôn Lão Kim Khoáng, có khác gì cất cổ anh em ở đây. Câu nói: “Ỗ võ hiếp người” trên giang hồ cũng giống như câu “Ỗ thế hiếp dân” trong quan trường. Lời của ta, Kim huynh đệ có lẽ hiểu rồi.

Kim Tiểu Sơn hỏi lại:

– Mi muốn thế nào?

Phương Tiểu Ngọc nói:

– Rất đơn giản, các vị bảo tiêu, chúng ta ăn theo. Dù gì lòng dê mọc trên mình dê, không dùng đến ngân lượng của huynh đệ!

Hừ lạnh một tiếng, Kim Tiểu Sơn trợn mắt nói:

– Bọn mi muốn cắt hầu bao của người đãi vàng phải không?

Phương Tiểu Ngọc mỉm cười nói:

– Sao nói khó nghe vậy? Đây gọi là có cơm mọi người cùng ăn.

Kim Tiểu Sơn nói:

– Cứ nói thẳng mục đích chính của mi đi!

Phương Tiểu Ngọc vỗ tay cười trong trẻo nói:

– Hay lắm! Cuối cùng, Kim Tiểu Sơn huynh đệ đã thông suốt rồi. Ha ha...

Kim Tiểu Sơn vội đưa tay ngăn lại nói:

– Đừng vui mừng quá sớm, mi còn chưa nói ra mưu kế trong lòng mi.

Phương Tiểu Ngọc nói:

– Cái gọi là “ăn theo” chỉ là trong số tiền bảo tiêu của Kim Ký tiêu cục, bọn ta ăn theo ba hoặc bốn phần. Thí dụ nói lần trước ta tìm đến Kim Ký tiêu cục của huynh đệ, phí bảo tiêu là một trăm lượng, thế thì ta ăn theo ba mươi, bốn mươi lượng. Như vậy Kim Ký tiêu cục kiếm được ngân lượng, huynh đệ bọn ta cũng có cơm ăn là việc mọi người đều vui. Huynh đệ thấy thế nào?

Một tràng cười vang lên, Kim Tiểu Sơn chậm rãi gần từng tiếng qua kẽ răng:

– Việc này miễn bàn...

Phương Tiểu Ngọc trầm giọng nói:

– Thế nào, muốn độc chiếm ăn một mình sao? Vừa rồi mới khen huynh đệ thông suốt, thoáng chốc hoàn toàn biến thành không có tình người.

Kim Tiểu Sơn giận dữ nói:

– Câm miệng! Nói đến tình người chưa đến phần mi nói đâu!

Chàng ngừng một lát lại nói:

– Trước mắt những chuyện này không phù hợp với ta, áp trại phu nhân, mời!

Phượng Tiểu Ngọc cười lạnh nói:

– Kim tiểu tử, mi hối hận không kịp!

Trong âm thanh của ả, trong tích tắc thời gian, ả bay người rời khỏi tảng đá lớn. Bỗng nhiên từ bốn phía tên bay ào ào đều tập trung vào Kim Tiểu Sơn đang đứng trên tảng đá đó. Đồng thời Phượng Tiểu Ngọc cũng lớn tiếng hô:

– Bắt ba tên đó!

Đương nhiên, ả nói với Can Cấu Vu. Ba người mà ả muốn bắt cũng đương nhiên là người Đồng ngũ gia. Đây vốn là bầy rập mà Phượng Tiểu Ngọc đã bày ra.

Mục đích của ả đưa Kim Tiểu Sơn lên tảng đá lớn chính là muốn bắt ba người Đồng ngũ gia. Khiến Kim Tiểu Sơn rơi vào cảnh “Ném chuột sợ bể đồ”.

Nên biết Kim Tiểu Sơn là thân phận bảo tiêu. Nếu ngày nay tiêu mất người chết, Kim Ký tiêu cục ở thôn Lão Kim Khoáng đương nhiên chỉ còn cách đóng cửa.

Trên tảng đá Kim Tiểu Sơn đột ngột nghe tiếng tên bắn biết mình đã trúng mai phục. Nhưng chàng vẫn cười lạnh một tiếng, thân chàng đột nhiên bắn lên hai trượng. Cũng ngay lúc này chàng đột nhiên ngậm kêu khổ. Lần thứ hai khi đáp xuống, chân trái chàng trúng một mũi tên. Đau đớn khiến chàng nghiêng răng mím miệng, lớn tiếng mắng:

– Tổ bà nó, quả thật lang sói!

Trong tiếng mắng, chàng nén đau, Diêm vương thoa vun vút xuất thủ. Trong thân pháp xoay chuyển huyền ảo của mình, liên tiếp tránh qua hàng loạt mũi tên bắn ra. Người chàng đã bay về phía Đồng ngũ gia. May mà hiện giờ vây cánh của Can Cấu Vu còn chưa đủ, toàn bộ bất quá chỉ mười người mà sáu người đã ngậm mai phục bắn tên. Can Cấu Vu dẫn mười mấy người còn lại bao vây Đồng ngũ gia trong tiếng hô to của Phượng Tiểu Ngọc.

Can Cấu Vu đang muốn trước tiên giết Đồng ngũ gia. Hắn không ngờ được Đồng Bắc Đẩu và Đồng Đại Niên, hai người cũng tinh thông võ nghệ. Lúc khẩn yếu, hai người liều mạng đánh nhau, sức mạnh chính bản thân họ cũng không nghĩ đến. Thoáng chốc, loạn đả với đám thổ phỉ bao vây chung quanh.

Liều mạng trong một thời gian ngắn, ba người Đồng ngũ gia đương nhiên có thể chống đỡ, mà trong khoảnh khắc ngắn ngủi đó, Kim Tiểu Sơn cũng đã kịp thời tiếp cứu.

Lộn người ba vòng trên không trung, ánh ngân bạc của Diêm vương thoa sáng

lúa chung quanh. Tiếng vù vù không ngừng, liên tiếp đánh ngã ba bốn tên thổ phỉ.

Ba người Đồng ngũ gia đang bị Can Cấu Vu và sáu tên thổ phỉ khác vây giết. Đồng ngũ gia và hai người cháu Đồng Bắc Đẩu và Đồng Đại Niên liên thủ đấu lưng bên cạnh một cây thị to, tiếp ứng chi viện lẫn nhau. Tuy là như vậy, nhưng hiểm cảnh đã bày ra trước mắt ba người.

Phượng Tiểu Ngọc cho rằng ba người Đồng ngũ gia tất sẽ bị bọn Can Cấu Vu vây hãm bắt được. Ắ có thể lấy đó uy hiếp, sợ gì Kim Tiểu Sơn không ngoan ngoãn cúi đầu nghe ả sắp xếp.

Ngàn lần không ngờ Kim Tiểu Sơn chẳng những không bị loạn tiễn bắn ngã. Trái lại, trong chớp mắt đánh ngã bốn người. Ắ vừa mới chạy đến gần Can Cấu Vu, sau lưng tiếng gió đã nổi lên. Khiến ả sợ kinh hoàng hoảng vía, chỉ thấy luồng sáng bạc bay thẳng về phía ả. Ắ ngay cả suy nghĩ cũng không kịp. “Ắ” lên một tiếng, dấn người sát đất lăn tròn, chui đầu trốn vào trong đám cỏ dại, thềm mắng:

– “Toàn một lũ vô dụng!”

Diêm vương thoa của Kim Tiểu Sơn không phải chủ tâm đánh vào Phượng Tiểu Ngọc, mà trong lúc Phượng Tiểu Ngọc dấn mình lăn dưới đất thì một tiếng “Bụp” vang lên, một tên thổ phỉ đang vây giết Đồng ngũ gia té nhào xuống đất.

Kim Tiểu Sơn vọt đến dưới gốc cây, Diêm vương thoa trong tay đã phóng trúng bốn, năm tên thổ phỉ.

Can Cấu Vu lúc này mới phát hiện Diêm vương thoa tử thần. Lòng thầm nghĩ:

– “Trận này không nên đánh nữa vì tất cả mưu kế này đều do Phượng Tiểu Ngọc đem qua thăm thì bên tai mình. Lúc đó, vì mình say đắm ả đến nỗi quên cả bản thân, không phán đoán tường tận. Giờ đây Phượng Tiểu Ngọc thấy mưu kế không thành đã bỏ chạy. Người của mình bị giết hết phân nửa. Nếu không thu tay, ngay cả mạng mình cũng khó bảo toàn.”

Nghĩ vậy, hấn mới la lớn:

– Dừng tay!

Thanh âm chưa dứt, ngay cả sáu tên cung tiễn ẩn nấp trong bóng tối cũng chạy đến sau lưng Can Cấu Vu.

Can Cấu Vu liếc nhìn đám thổ phỉ đứng sau lưng đại khái chỉ còn mười một mười hai tên, dù có muốn vây một mình Kim Tiểu Sơn đánh giết cũng không ai thoát nổi Diêm vương thoa trong tay chàng. Hấn đã không chỉ lãnh giáo qua một lần Diêm vương thoa nên hấn biết rất rõ.

Đồng ngũ gia trên lưng trúng một đao. Đồng Bắc Đẩu cầm đao phòng bị. Đồng Đại Niên đang băng bó vết thương cho Ngũ thúc của mình.

Kim Tiểu Sơn nghiêng răng kèn kẹt nói:

– Họ Can kia, ngày nay mi chết chắc rồi.

Can Cấu Vu vội thu quỹ đầu đao lại, khoát tay nói lớn:

– Kim huynh đệ, ta mắc lừa rồi!

Kim Tiểu Sơn mắng rằng:

– Câm mồm! Tiểu tử mi tinh ranh như Tôn Ngộ Không trên núi Hoa Quả sơn. Mi có thể mắc lừa ai chứ!

Can Cấu Vu vội cười khổ nói:

– Ta mắc lừa Đào Hoa nương tử Phương Tiểu Ngọc.

Kim Tiểu Sơn nói:

– Ắ là áp trại phu nhân của mi có việc gì mi đóng cửa chỉ bảo nhau, làm sao có thể cho mi mắc lừa, lẽ nào ả cho mi ngọt ngào chưa đủ sao?

Can Cấu Vu còn đang sợ Kim Tiểu Sơn đánh ra Diêm vương thoa, cái miệng rộng run run, đôi mắt nhìn chăm chăm vào Diêm vương thoa đang xoay chuyển quanh tay Kim Tiểu Sơn, hấn nói:

– Sự tình là như vậy. Đêm qua, khi trời vừa sụp tối, Đào hoa nương tử Phương Tiểu Ngọc vội vã cười ngửa đến Ngũ lão phong. Thực tình mà nói từ trước mi đánh ngã Thạch lão lục đại tướng, bộ hạ của ta đâu còn ai muốn tình nguyện đối địch với họ Kim mi. Ta thực lạnh mình mỗi khi nhớ đến vũ khí trong tay mi. Nhưng mà đêm qua, mụ đàn bà thối tha đó cứ lải nhải bên tai ta nói chỉ muốn thương lượng với mi, tuyệt đối không âm mưu hại mi. Ta mới bị ả mê hoặc mà gần đường cản lối. Không tin mi thử nghĩ xem, ngay cả đàm phán với mi đều do ả đích thân làm lấy.

Kim Tiểu Sơn lạnh lẽo nói:

– Bọn mi muốn đưa ta lên sơn trại là chủ ý của ai đưa ra?

Can Cấu Vu nhăn nhó nói:

– Vốn biết mi sẽ không chịu lên núi, nên đã cho mai phục nơi này. Không tin mi nhìn xem, ngay cả tên giữ sơn trại cũng sắp hàng nơi đây.

Kim Tiểu Sơn nói:

– Giờ đây tân nương của người đào tẩu rồi. Ta đoán chắc ả đã chạy lên núi.

Can Cấu Vu luôn miệng mắng:

– Tổ bà nó! Ngày nay ta mới hiểu rõ chân tướng mụ đàn bà đó! Ắ có thể bỏ rơi Âu Dương Lượng, thì có thể bỏ rơi Can Cấu Vu ta. Quả thật không sai, vừa mới thất bại ả đã bỏ ta mà đi. Hãy chờ ta về sơn trại, xem ta hành hạ ả.

Hừ lạnh một tiếng, Kim Tiểu Sơn nói:

– Chỉ e mi không có cơ hội trở về núi.

Can Cấu Vu ngạc nhiên rồi sợ hãi, hỏi:

– Thế nào, mi quả thật muốn giết bọn ta?

Kim Tiểu Sơn hỏi:

– Mi nói sao?

Can Cấu Vu đáp:

– Ta nói, đây là một việc hiểu lầm, do người khác xúi giục gây ra. Giờ đã nói rõ trắng đen, chúng ta tốt nhất xe đi đàng xe, ngựa đi đàng ngựa, hà tất gì phải gây nên một trận máu tươi.

Kim Tiểu Sơn cười lạnh nói:

– Tổ bà nó! Lời nói ra giống như câu hát, hợp với họ Can mi. Muốn giết thì giết, không giết thì ngừng. Ngay cả Kim Tiểu Sơn ta cũng phải nghe theo lời dạy bảo của mi sao?

Can Cấu Vu nói:

– Kim huynh đệ, huynh đệ muốn thế nào mới đồng ý?

Diêm vương thoa trong tay Kim Tiểu Sơn vẫn xoay chuyển không ngừng. Chàng cương quyết nói:

– Giết sạch bọn ác ôn chúng mi, về sau chúng ta đi trên con đường này trót lọt hơn nhiều.

Hít mạnh một hơi, Can Cấu Vu lo lắng hỏi:

– Cơ nghiệp của bọn ta đã tàn. Như vậy lẽ nào còn không đủ. Mi dựa vào Diêm vương thoa, coi mình là Thiết diện vô tư Diêm vương gia sao?

Kim Tiểu Sơn cười lạnh nói:

– Bất cứ việc gì trong thiên hạ đều có đầu có đuôi. Mi đã “Đầu voi đuôi chuột” một lần rồi, mà Kim Tiểu Sơn ta đã phóng khoáng tha chết mi một lần rồi. Tại sao không nhận lấy chân tình của ta. Chỉ mấy câu mật ngọt của nữ nhân, lại quên đi. Giờ đây Kim Tiểu Sơn ta nói một câu thực lòng. Mạng của bọn mi đã nằm trong tay ta, đã đến mức này mi nghĩ ta còn dễ dàng buông ta bọn mi sao? Đừng hi vọng!

Can Cấu Vu lắp bắp nói:

– Ngay cả thương lượng cũng không thể sao?

Kim Tiểu Sơn nói:

– Sự việc này đã bày ra trước mắt, bọn mi vì tiền bạc giết người mà Kim Tiểu Sơn ta là vì bảo tiêu bình an cho người mà bán mạng. Như vậy, còn điều gì nữa để nhiều lời?

Vỗ mạnh vào ngực, Can Cấu Vu nói:

– Kim huynh đệ, Can Cấu Vu ta bảo đảm với huynh đệ, từ đây về sau sẽ không có xung đột như vậy phát sinh nữa. Giờ đây, mời huynh đệ lên đường bình an, xem như mọi người chưa ai gặp ai. Tên nào lại gây rắc rối cho Kim huynh đệ, đó chính là kẻ thù của Can Cấu Vu ta, xem ta sẽ trừng trị hắn!

Kim Tiểu Sơn hừ lạnh một tiếng nói:

– Không được! Họ Can mi suy nghĩ quá ngây thơ rồi. Nếu vừa rồi mi đem cương đao cửa lên cổ của ngũ gia, mi còn có thể dùng những lời ba hoa đó kể lể cho ta nghe hay không? Chỉ e người hiện tại quỳ lết xuống đất xin tha mạng ta cũng không thể đáp ứng.

Lúc này, Can Cấu Vu nhìn thấy Đồng ngũ gia đã băng xong vết thương mà trên đùi Kim Tiểu Sơn từng giọt máu rịn ra. Hắn lấp bắp nói:

– Kim huynh đệ! Ngày nay huynh đệ đã ăn cơm trên giang hồ, càng không nên giết tận sát tiết mà gây nên cảm phần. Hơn nữa, huynh đệ cũng nên băng bó vết thương, đừng để máu tuôn nhiều không tốt.

Kim Tiểu Sơn không màng nhìn đến vết thương nói:

– Giết sạch bọn mi, ta tự mình xử lý vết thương nhỏ ngoài da thịt này.

Đồng ngũ gia bước đến gần, kéo Kim Tiểu Sơn nói:

– Được rồi, lão đệ! Nói tới nói lui đều do tri phủ đại nhân tha cho mọi đàn bà đó. Giờ đây ả đã chạy rồi, chúng ta cũng nên tha cho bọn họ một phen nữa!

Kim Tiểu Sơn còn đang do dự đã sớm nghe Can Cấu Vu nói:

– Lần này ta trở vào núi, tuyệt không tha cho tặc nhân đó. Xéo da lóc thịt ả cho hả giận.

Kim Tiểu Sơn nói:

– Đồng ngũ gia đã nói như vậy, Kim Tiểu Sơn này đành mở một mắc lưới tha cho họ. Nhưng tha sông như vậy quá dễ dàng cho chúng rồi!

Can Cấu Vu cười khổ nói:

– Kim huynh đệ xin lượng thứ. Từ hôm các vị thưởng cho năm lượng bạc, anh em ở đây mới có chén cháo lót dạ. Nói không sợ các vị cười, bọn ta ở đây đều là người cùng khổ. Ngay cả một giọt dầu cũng ép không ra.

Đồng ngũ gia nói:

– Được rồi! Chúng ta sớm đến Quá Sơn Lãnh đi!

Vừa nhắc đến thôn Quá Sơn Lãnh, đôi mắt của Kim Tiểu Sơn đã sáng lên. Chàng nhướng mày nói:

– Cũng được! Ta lần này không đòi mạng cũng không muốn ngân lượng. Nhưng có một điều nhỏ, coi như giáo huấn bọn mi.

Can Cấu Vu hỏi:

– Đó là điều kiện gì?

Kim Tiểu Sơn chỉ về phía tây, nói:

– Thôn Quá Sơn Lãnh cách đây hơn hai mươi dặm. Từ đây về sau mi không được đến đó quấy nhiễu. Vì cư dân nơi đó cũng toàn là kẻ khổ cực khó khăn. Họ Can kia, có cần Kim Tiểu Sơn ta nói lại nữa không?

Can Cấu Vu quay đầu nói với đám thổ phỉ đang đứng ở sau lưng:

– Nghe lời của Kim huynh đệ chưa? Về sau ai dám đến đó phá rối, đừng trách ta trừng trị.

Đám thổ phỉ không đáp, chỉ liên tiếp gật đầu.

Đột nhiên nghe Kim Tiểu Sơn cao giọng hét:

– Cút! Cút ngay!

Can Cấu Vu ôm quyền nói:

– Các vị đi đường bình an.

Thoáng chốc đám người của Can Cấu Vu đã mất tông mất tích.

Quả thực, Can Cấu Vu đi rất nhanh. Hắn vừa vượt qua ngọn núi thứ hai. Không ngờ, nghe tiếng cười khanh khách. Mọi người ngẩng đầu nhìn qua, thì thấy Đào Hoa nương tử Phương Tiểu Ngọc đang đứng yếu điệu một chân co một chân duỗi, tay phải chấp sau lưng, tay trái vuốt tóc. Tư thế nửa ngồi nửa nằm trên một dốc núi, cười khanh khách không ngừng. Khiến cho nam nhân nhìn thấy đều say đắm.

Lửa giận trong lòng của Can Cấu Vu đang muốn bộc phát, đã lập tức biến thành lửa dục. Hắn hận mình không thể xông lên ôm chặt Phương Tiểu Ngọc vào lòng nhai ngấu nghiến. Thế là hắn cao giọng nói:

– Muội muội, xuống đây! Tên ngu đần họ Kim đã cút rồi!

Phương Tiểu Ngọc cười khúc khích nói:

– Nếu họ Kim chưa đi. Ta làm sao dám to gan gọi chàng như vậy?

Can Cấu Vu đưa hai tay ra nói:

– Xuống đây, ta đón nàng! Nữ nhân xương cốt nhẹ nhàng, nàng cứ nhảy xuống đây. Ta bảo đảm không làm nàng đứt một sợi tóc.

Phương Tiểu Ngọc vẫn cười khúc khích nói:

– Được rồi! Nhảy thì nhảy nhưng chàng không được để cho ta té đau đó!

Mười một tên thổ phỉ cũng vừa cười vừa vỗ tay động viên. Trận hỗn chiến vừa rồi cơ hồ tán mạng bọn chúng quên hết rồi.

Phương Tiểu Ngọc quả thật to gan. Ả đứng lên kéo lại tà áo của mình, hơi cúi đầu do dự rồi nhón chân trên vách núi, ả vung hai tay mấy cái. Thế là thân hình ả thẳng như cái bút, từ trên vách đá cao ba bốn trượng nhảy xuống phía Can Cấu Vu đang đứng ở dưới.

Can Cấu Vu quả thật cao hứng, bóng dáng Phương Tiểu Ngọc từ trên bay xuống như tiên giáng trần khiến hắn mê hồn đưa thẳng hai tay ra đón lấy.

“Bình” một tiếng, đúng lúc Can Cấu Vu ôm chặt lấy Đào Hoa nương tử. Còn Phương Tiểu Ngọc chỉ lo cọ đôi bông đảo vào gò má của hắn.

Đột nhiên, Can Cấu Vu “A” một tiếng. Đôi mắt hạnh nhân của hắn mở to, cái miệng há lớn hớp không khí.

Bọn thổ phỉ còn cho rằng thủ lĩnh của chúng đang mê mẩn quên hết sự việc chung quanh. Nhưng không ngờ có người chỉ về phía Can Cấu Vu, hét:

– Máu!

– Máu!

Đã có người kinh hoàng hỏi:

– Sao vậy, thủ lĩnh?

Can Cấu Vu ngay cả mở miệng trả lời cũng không có. Vì Phương Tiểu Ngọc vốn không cho hắn cơ hội trả lời.

Một mũi chủy thủ đã cắm vào trái tim của Can Cấu Vu.

Tay Phương Tiểu Ngọc giữ ra, Can Cấu Vu đã ngã bịch xuống đám cỏ hoang.

Bọn thổ phỉ vừa kinh hãi, vừa phẫn nộ. Chúng vung đao vây Phương Tiểu Ngọc lại. Trong đó có một tên cao lớn là đồng hương của Can Cấu Vu, chỉ vào mặt Phương Tiểu Ngọc lớn tiếng mắng:

– Tổ bà mi! Đêm qua bọn mi mới vừa động phòng, hôm nay mi đã giết tân lang. Người ta nói: “Thiên hạ tối độc phụ nhân tâm” Đúng là một chút cũng không sai.

Phương Tiểu Ngọc cười lạnh nói:

– Cái gì gọi là độc nhất trái tim phụ nữ. Tại sao mi không nói: nam nhân hèn yếu, mới khiến nữ nhân khởi tâm giết người.

Ả vừa lăm lăm chủy thủ trong tay, vừa nhìn đám thổ phỉ nói:

– Tên nam nhân này đem kế hoạch chu toàn lại để thành công như thế, biến thành tan nát. Loại người này bọn mi còn xông pha theo hắn, coi như đem tính mạng mình để làm trò cười.

Một người trong đó lăm bầm nói:

– Ai da! Lời ả ta có lý. Có câu theo sói ăn thịt, theo chó ăn phân. Bọn ta theo tên Can Cấu Vu này từ Báo Tử nhai, lại đến Ngũ Lão phong, vàng bạc không có vào tay, hai lần xuất hành đều gặp phải sát tinh giết chết huynh đệ mình.

Một người khác cũng góp tiếng:

– Dứt khoát chúng ta mặt dày mày dạn đi tìm Trương gia đi!

Phương Tiểu Ngọc cười cười hỏi:

– Có phải bọn mi muốn tìm Tọa Sơn hổ Trương Diệu chăng?

Người đó đã thu lại thanh đao nói:

– Cô nương chắc biết Tọa Sơn Hổ Trương Diệu đang ở đâu?

Mỉm cười, Phương Tiểu Ngọc nói:

– Làm sao không biết, lần trước khi ta trở về thôn Lão Kim Khoáng biết được Tọa Sơn Hồ Trương Diệu đang trấn giữ Lục Bàn sơn ở phía bắc.

Người đó bèn nói với mười tên còn lại:

– Đi thôi, các anh em, tìm đầu lĩnh đi! Lần trước bọn ta theo Hắc lão hồ Mã Bộ Cao, đã từng cắt đứt với họ Trương rồi. Lần này còn mặt mũi nào tìm đến nữa, chỉ e họ Trương coi thường chúng ta.

Phương Tiểu Ngọc nói:

– Thì ra Hắc lão hồ Mã Bộ Cao từng có liên thủ với Tọa Sơn hồ Trương Diệu. Điều này ta chưa nghe qua.

Người đó lại nói:

– Đáng tiếc. Mã đầu lĩnh đã chết bởi Diêm vương thoa rồi.

Phương Tiểu Ngọc hỏi:

– Đã liên thủ với nhau, tại sao đôi bên lại chia tay?

Hán tử đó kể:

– Mùa thu năm trước, đầu lĩnh Trương gia kéo theo tất cả người trong Báo Tử nhai đi về phía Bắc, đến nơi ngăn chặn cướp cát vàng của bọn đái vàng. Nhưng lúc chia chác Trương gia và Mã gia ý kiến bất đồng. Tọa Sơn Hồ Trương Diệu nguyên là cường khấu từ phía Bắc kéo xuống, lòng dạ lang sói, thủ đoạn ác độc, võ công lại cao. Mã gia bọn ta đành phải nhường nhịn hấn. Báo Tử nhai vốn là căn gốc của Mã gia, trong lúc người tức giận đã kéo toàn binh mã trở về Báo Tử nhai.

Phương Tiểu Ngọc nói:

– Các vị Lục Bàn sơn cứ yên tâm lên đường. Họ Trương vốn chỉ có oán thù với Mã Bộ Cao, có lẽ đối với các vị không tính toán. Huống hồ Hắc hồ Mã Bộ Cao chết rồi, đối với Trương gia càng an tâm hơn nhiều.

Người khác hỏi:

– Phương cô nương có nguyện ý đưa bọn ta đi Lục Bàn sơn không?

Phương Tiểu Ngọc mỉm cười nói:

– Ta đang muốn đi tìm Tọa Sơn Hồ Trương Diệu đây. Lần trước khi đi qua Lục Bàn sơn, đúng lúc hấn không có ở đó. Âu Dương Lượng tên chồng lùn của ta, chỉ sợ sau khi ta gặp họ Trương rồi thay lòng đổi dạ nên gấp rút kéo ta đi đến thôn Lão Kim Khoáng. Ngày nay may mắn dựa vào thân phận quả phụ danh chánh ngôn thuận, đi một chuyến gặp hảo hán Trương Diệu oai hùng đó!

Bọn chúng bàn luận vài câu rồi cười ha hả, phò Phương Tiểu Ngọc trở về trên Ngũ lão phong.

Đám người trở lại sơn trại là vì Phương Tiểu Ngọc muốn lấy ngựa của ả. Đương nhiên đám thổ phỉ cũng thu thập tất cả hành lý, đồ đạc mang được vác được, chúng đều mang đi sạch.

Khi bọn người Kim Tiểu Sơn đến thôn Quá Sơn Lãnh, trời đã sắp tối. Đi một mạch thẳng đến trước cửa nhà Biễn Hòa, vết thương bị tên bắn của Kim Tiểu Sơn cứ chảy máu đen, chàng đang lo lắng mũi tên có độc. Đồng ngũ gia đang đi bên cạnh thở hổn hển, vết thương bên hông tương đối trầm trọng, ngay cả lớp khăn băng bó cũng nhuộm đầy máu.

Gõ cửa nhà họ Biễn, ra mở cửa chính là Biễn Hòa. Lão thấy bộ dạng nhếch nhác như vậy của bốn người, bất giác kinh hoàng hỏi:

– Có phải gặp đám thổ phỉ đó không? Tình hình thế nào?

Đồng ngũ gia lắc đầu than, nói:

– Biễn lão, quả thật một lời khó nói hết, may mà có thể bảo toàn được tính mạng trở về, coi như phật trời đã phò độ!

Biễn Hòa vội xòe tay ra mời, nói:

– Bốn vị mau vào nhà ngồi đi!

Trong gian phòng chính đã đốt đèn. Dưới ánh đèn Biễn Hòa nhìn thấy Đồng Ngũ gia và Kim Tiểu Sơn khắp người nhuộm máu, lập tức coi kỹ vết thương của hai người rồi mới nói với Kim Tiểu Sơn:

– Máu tuy chuyển màu đen nhưng vết thương không có độc, chỉ cần nước thuốc rửa sạch vết thương là vô sự.

Kim Tiểu Sơn nghe vậy, lòng đã thấy an tâm, vội đa tạ không ngớt.

Biễn Hòa bảo người nhà nấu một nồi nước sôi. Ông cho mấy thứ thuốc và nấu lại, lúc này mới nói với Đồng ngũ gia rằng:

– Chờ rửa sạch vết thương, rắc thuốc bột lên trên, sáng sớm ngày mai giảm phân nửa đau đớn.

Tối đêm đó, Kim Tiểu Sơn còn đem thuốc đã mua cho đại thúc của mình, thỉnh Biễn Hòa xem qua một lượt.

Biễn Hòa thấy Kim Tiểu Sơn mua nhiều như vậy, bất giác cười khanh khách nói:

– E rằng phải uống nửa năm mới hết, Kim tiểu đệ quả thật rộng rãi.

Kim Tiểu Sơn cười nói:

– Chỉ cần chữa được bệnh cho đại thúc, tốn thêm nhiều ngân lượng nữa tiểu tử cũng cam tâm!

Biễn Hòa gật đầu nói:

– Mất sư tử, lỗ tai dài, mặt đầy vẻ trung hậu. Kim tiểu đệ quả là một người thành thực. Thủy lão nhân có thể tìm được một truyền nhân như vậy quả đúng người rồi. Chỉ đáng tiếc...

Kim Tiểu Sơn ngạc nhiên hỏi:

– Chỉ đáng tiếc cái gì?

Biển Hòa thoáng ngừng, rồi mới nói tiếp:

– Cũng được, ta nói thật với Kim huynh đệ.

Lúc này Biển Hòa với sự giúp sức của Đồng Bắc Đẩu và Đồng Đại Niên, vừa rửa vết thương cho Đồng ngũ gia, vừa nói với Kim Tiểu Sơn rằng:

– Bệnh lao của Thủy đại thúc của đệ vĩnh viễn không thể hồi phục!

Kim Tiểu Sơn vừa nghe sững sờ, nói:

– Lẽ nào, những thuốc này...

Biển Hòa đứng thẳng người lên, nhìn Kim Tiểu Sơn mới nói:

– Phổi của một người đã hư nát, chỉ có thể dùng thuốc khống chế để không biến thành tình trạng ác tính, ngoài ra ăn nhiều thức ăn bổ dưỡng, như vậy có thể sống được. Nhưng muốn tại chỗ phổi nát trở thành nguyên trạng, e rằng thần tiên cũng bó tay.

Đồng ngũ gia thở dài nói:

– Không biết Thủy lão đầu vì sao mang bệnh này. Bản lãnh cao thâm như lão tại sao lại mắc loại bệnh này. Quả thật khiến người ta khó hiểu.

Kim Tiểu Sơn nói:

– Ta cũng không biết, hơn ba năm trước khi gặp Thủy đại thúc, lão đã thoi thóp thở trong khách điểm. Đến nay lão cũng chưa hề nói qua làm sao mắc phải căn bệnh “Phú quý” này! Ta đương nhiên cũng không dám hỏi nhiều.

Thoáng chốc Biển Hòa cũng đã rửa sạch vết thương cho Kim Tiểu Sơn, rồi băng bó lại, mới mời bốn người dùng cơm.

Kim Tiểu Sơn nói với Biển Hòa:

– Bọn thổ phỉ lần trước đã từng đến đây đánh cướp. Về sau, tuyệt đối không dám đến nữa.

Biển Hòa vừa nghe cười nói:

– Có phải Kim huynh đệ đã đuổi bọn thổ phỉ đó đi rồi!

Kim Tiểu Sơn lắc đầu nói:

– Thế thì không có, nhưng văn bối đã cảnh cáo trước mặt chúng sau này không được đến thôn Quá Sơn Lãm. Tên đầu lĩnh đó đã gật đầu đồng ý.

Kỳ thực, Kim Tiểu Sơn làm sao biết được Can Cấu Vu đã bị Đào hoa nương tử Phương Tiểu Ngọc giết rồi, và đám thổ phỉ cũng theo Phương Tiểu Ngọc đi đến Lục Bàn sơn ở phía bắc, nương nấu vào Tọa Sơn Hồ Trương Diệu.

Biển Hòa nghe lời nói của Kim Tiểu Sơn rất lấy làm cao hứng, liên tiếp gật đầu đa tạ không ngừng.

Từ thôn Quá Sơn Lãnh trở về thôn Lão Kim Khoáng phải đi trên bảy mươi dặm đường núi. Có mấy nơi phải vượt qua sông Kim Sa Hà.

Khi ánh trời chiều nhuộm đỏ lá cây rừng, đã vừa thấy thôn Lão Kim Khoáng ở phía xa xa.

Kim Tiểu Sơn lòng phẫn chấn nói với Đồng ngũ gia rằng:

– Tất cả kinh sợ hiểm nguy trên đường coi như được giải trừ hết cho Ngũ gia rồi. Điều tiếc nuối duy nhất là vết đao bên hông của ngũ gia, không biết Thủy đại thúc nhìn thấy có mắng ta một trận không?

Đồng ngũ gia cười nói:

– Đây không thể trách huynh đệ. Ai ở thời điểm đó cũng khó tránh khỏi sơ sót, huống hồ huynh đệ chỉ có một mình.

Đồng Bắc Đẩu và Đồng Đại Niên cũng cười nói với Kim Tiểu Sơn:

– Đi chuyến này đến phủ Thượng Xuyên, quả thật mở mang không ít kiến thức. Võ công của Kim huynh đệ khiến hai người bọn tôi khâm phục cực kỳ. Khi rảnh rồi, không biết Kim huynh có vui lòng chỉ giáo bọn tôi vài chiêu không?

Bốn người vừa đi vừa nói đã vào thôn Lão Kim Khoáng.

Đồng ngũ gia nói với Kim Tiểu Sơn:

– Nhờ Kim huynh đệ nói với Thủy đại thúc, đêm nay Đồng ngũ gia bày tiệc rượu tại tửu điểm họ Tiền, mời lão nhân gia giá lâm.

Kim Tiểu Sơn cười đáp:

– Nhất định kiếm một bữa cơm với Ngũ gia.

Kim Tiểu Sơn cười ha hả đi vào gian nhà tranh Kim Ký tiêu cục, vừa cao hứng nói:

– Đại thúc, đại thúc. Tiểu Sơn về rồi.

Không ngờ trong nhà tranh không một bóng người, khiến Kim Tiểu Sơn vô cùng ngạc nhiên. Chàng lập tức chạy ra khỏi nhà tranh, vào trong tửu điểm Tiền gia, đã thấy Tiền Phụng bước ra mỉm cười nghinh đón.